

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 14/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. N., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 118/2010 z 29. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. N. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2010 doručená sťažnosť A. N. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 118/2010 z 29. júna 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou zo 16. júla 2007 podanou na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhal vrátenia

bezdôvodného obohatenia (v sume 4 000 Sk) od G. (ďalej len „ústav“). Žalobu odôvodnil tým, že ústav je rozpočtovou organizáciou a v intenciách ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) bol povinnou osobou a ako prevádzkovateľ elektronického informačného systému evidencie nehnuteľností sprístupňovaného prostredníctvom internetovej stránky www.katasterportal.sk (ďalej len „katastrálny portál“) nemal podmieňovať využívanie služieb katastrálneho portálu pre účely vyhľadania a zobrazenia informácií zaplatením peňažného preddavku. Podľa sťažovateľa bol postup ústavu v rozpore s ustanovením § 6 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Právnomu názoru sťažovateľa oponoval ústav postupom podľa v tom čase účinného zákona č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poskytovanie údajov z katastrálneho portálu bolo v posudzovanom období od 12. septembra 2005 do 21. novembra 2006 odplatné, pričom predmetný predpis bol vo vzťahu k zákonu o slobodnom prístupe k informáciám právnym predpisom „lex specialis“. Ďalej ústav poukazoval na to, že je právnickou osobou, rozpočtovou organizáciou v pôsobnosti Ú. a podľa v tom čase účinného ustanovenia § 26 ods. 1 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v znení neskorších predpisov rozpočtová organizácia poskytuje svoje výkony odplatne v súlade s osobitným predpisom, ktorým bol zákon č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov. Okresný súd sa stotožnil s právnym názorom sťažovateľa a rozsudkom č. k. 18 C/232/2007-38 z 9. apríla 2008 zaviazal ústav na zaplatenie peňažnej pohľadávky sťažovateľa v celkovej výške 4 241 Sk. Na odvolanie ústavu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 4 Cdo/238/2008 z 11. novembra 2009 zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľom podané dovolanie najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 118/2010 z 29. júna 2010 odmietol, z dôvodu, že *„dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je...“*.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ďalej uviedol, že v podanom dovolaní namietal závažné nedostatky odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ústavne nekonformný výklad

krajského súdu na jeho právnu vec sa vzťahujúcich príslušných právnych predpisov a jeho ignoráciu ním nastolených argumentov, s ktorými sa nenáležite vysporiadal. Ďalej uvádza, že: *„Aplikácia príslušných právnych noriem odvolacím súdom... vybočila z elementárnych a všeobecne rešpektovaných výkladových zásad. KS BA vo svojom rozsudku na väčšinu podstatných námietok a argumentov sťažovateľa vôbec nereagoval a vôbec sa s nimi nevysporiadal, pričom tiež nesprávne aplikoval základnú výkladovú zásadu lex posterior derogat legi priori.“* Jadrom námietok sťažovateľa bola skutočnosť, že na ním explicitne formulované nedostatky v rozhodovacej činnosti krajského súdu najvyšší súd nereflektoval, keď ich nesubsumoval pod načrtnuté dovolacie dôvody podľa § 237 písm. f) a podľa § 241 ods. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ale ním podané dovolanie odmietol. *„... NS SR mal... uznesenie KS BA zrušiť a nie dovolanie sťažovateľa odmietnuť. Pokiaľ napriek uvedenému NS SR dovolanie sťažovateľa odmietol a vecou sa nezaoberal, odoprel mu právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“* Sťažovateľ argumentačne podporil svoje právne závery aj právnou analýzou jeho právnej veci a príslušných na ňu sa vzťahujúcich právnych predpisov, ako aj citovaním judikatúry najvyššieho súdu, ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva.

4. Na základe svojej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 29. 06. 2010, č. k. 4 Cdo 118/2010-72 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2. Uznesenie najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 06. 2010, č. k. 4 Cdo 118/2010-72 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

8. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 118/2010 z 29. júna 2010. Jeho podstatná argumentácia spočívala (bod 3) v nesprávnom právnom posúdení prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku najvyšším súdom, ktorý ním nastolené dôvody dovolania neakceptoval a dovolanie odmietol.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného

práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 118/2010 z 29. júna 2010 v podstatnom uviedol:

„... V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Keďže dovolateľ napadol zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania by bola daná v zmysle § 238 O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

Z uvedenej prípustnosti dovolania však predstavujú výnimku veci upravené Zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení (§ 238 ods. 4 O. s. p.) a veci, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 O. s. p.).

V posudzovanej veci žalobca napadol dovolaním právoplatný rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 3 923,-- Sk (132,78 Eur) zamietol, keď v zastavujúcej časti týkajúcej sa sumy 77,-- Sk zostal rozsudok súdu prvého stupňa nedotknutý. Keďže suma, o ktorej odvolací súd zmeňujúcim rozsudkom rozhodol, neprevyšuje ku dňu podania žaloby trojnásobok minimálnej mzdy, t.j. sumu 22 800,- Sk (minimálna mzda ku dňu podania žaloby - k 16. júlu 2007 podľa nariadenia vlády č. 540/2006 Z. z. činila sumu 7 600,- Sk), na uvedení vec sa vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O. s. p. Dovolanie žalobcu, ktorým napadol zmeňujúci rozsudok krajského súdu, je preto neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv

začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania namietanú dovolateľom, ktorá mala spočívať v odňatí jeho možnosti konať pred súdom v dôsledku ním tvrdeného nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa právneho záveru, že poplatok za prezretie informácií zverejnených na internetovej stránke v období od 12. septembra 2005 do 21. novembra 2006 bol zákonný. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá v tejto namietanej časti požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd svoj právny záver o oprávnenosti spoplatnenia prístupu na internetovú stránku žalovaného v danom období odôvodnil znením ustanovenia § 11 odsek 3 zák. č. 215/1995 Z. z. platnom v rozhodnom čase, podľa ktorého sa tieto informácie poskytovali za odplatu podľa osobitného predpisu. Poukázal tiež na to, že k zrušeniu tohto ustanovenia zákonom č. 211/2000 Z. z. nedošlo a k jeho zmene došlo až novelou účinnou od 1. septembra 2007. Námietku dovolateľa týkajúcu sa nedostatku reakcie odvolacím súdom na ním uvádzané argumenty dovolací súd nepovažoval za dôvodnú, pretože odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvádzaných v odvolaní, pričom svoj právny záver i zrozumiteľne odôvodnil.

Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O. s. p. prípustné nie je.

Pokiaľ dovolateľ odôvodňuje svoje dovolanie aj tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, k tomu treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je prípustným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody procesnej prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.), bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.“

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. V danej veci ústavný súd nezistil, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (sp. zn. 4 Cdo 118/2010 z 29. júna 2010) bolo svojvoľné a že by tak zasahovalo do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecný súd nestotožní vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery najvyššieho súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podstatné pre posúdenie prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku interpretoval a aplikoval, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávných zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je namietané uznesenie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP). Z uvedeného a textu ďalších ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že dovolanie nie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 237 – § 239). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (I. ÚS 24/00).

15. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia

základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označeného práva (čl. 46 ods. 1 ústavy), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Sťažovateľ v texte podanej sťažnosti (pozri bod 2, 3 a 4) taktiež nesúhlasil s právnym posúdením merita jeho právnej veci (ako takej), o ktorej v inštančnom postupe rozhodovali – okrem dovolacieho – aj nižšie súdy, t. j. krajský súd ako súd odvolací, ktorý zmenil prvostupňový rozsudok okresného súdu č. k. 18 C/232/2007-38 z 9. apríla 2008. Uvedené tvrdenia ústavný súd vnímal ako súčasť širšej argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k – v petite označenému – napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Vychádzal pritom z obsahu § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 7) a zo skutočnosti, že sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený právnym zástupcom (advokátom), v podanej ústavnej sťažnosti napadol (iba) dovolacie uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 118/2010 z 29. júna 2010. Rešpektujúc uvedené dispozičné oprávnenie strany sťažovateľa sa preto ústavný súd (súč viazaný návrhom sťažovateľa na začatie konania v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemohol touto časťou sťažnosti, teda vo vzťahu k zmeňujúcemu rozsudku krajského súdu, vecne zaoberať.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011

